

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce **Z. M.**, zastoupeného JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem Bartošova 4, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2007, č. j. OAM-336/LE-09-ZA04-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 2. 2008, č. j. 56 Az 196/2007 - 24,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Pěvě Skýbové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů ve výši 5712 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl v záhlaví blíže označený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2007. Tímto rozhodnutím žalovaný stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o azylu“).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných

subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel v kasační stížnosti doplněné prostřednictvím ustanovené zástupkyně uplatnil důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., přičemž sám žádné skutečnosti zakládající přijatelnost kasační stížnosti výslovně neuvedl. Konkrétně konstatoval, že se chtěl osobně zúčastnit soudního jednání, ale nebyl k němu pozván. Krajský soud pochybil, pokud nezrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, neboť ten se ve správním řízení dostatečně nevypořádal se zjištěním faktických informací o zemi původu, které by měly být aktuální a měly by obsahovat údaje o vážném porušování lidských práv. Žalovaný nepřihlédl k ryze osobním důvodům, které stěžovatele k podání žádosti o mezinárodní ochranu vedly, totiž k pronásledování jeho osoby pro jeho náboženské přesvědčení.

Nejvyšší správní soud se nejprve s ohledem na námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) zabýval tím, zda byly v řízení před krajským soudem splněny podmínky pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), neboť byla-li by tato námitka důvodná, jednalo by se o zásadní vadu řízení, pro níž by bylo nutno kasační stížnost shledat jak přijatelnou tak rovněž i důvodnou (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2005, č. j. 4 As 46/2004 - 58, dostupný na www.nssoud.cz). Ze soudního spisu ovšem vyplývá, že stěžovateli byl dne 9. 1. 2008 (doručenka na č. l. 19) doručen přípis krajského soudu, jehož obsahem byla též výzva a poučení ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Jelikož na tuto výzvu stěžovatel nijak nereagoval a žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil, byly splněny podmínky citovaného ustanovení, a proto tato stěžovatelova námitka není oprávněná.

Pokud jde o stěžovatelovy námítky směřující do hodnocení rozsahu zjišťování skutečného stavu věci žalovaným a právního názoru krajského soudu, tj. námítky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., je Nejvyšší správní soud nucen konstatoval, že se jimi nemohl zabývat, neboť nebyly uplatněny dostatečně konkrétně.

Otázkou skutkového a právního vymezení žalobních bodů se zabýval rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod 835/2006 Sb. NSS, v němž mj. konstatoval: „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispozitivní zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá*

ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“

Citované podmínky je nutno plně aplikovat i na vymezení důvodů kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., a to mj. s ohledem na posuzování jejich přípustnosti podle 104 odst. 4 s. ř. s., neboť NSS musí vždy zkoumat, zda uplatněná kasační námitka byla uplatněna již v podobě žalobního bodu. Stěžovatel (přesněji jeho ustanovená zástupkyně) v nyní posuzované kasační stížnosti ani jejím doplnění neuvedl žádné konkrétní důkazy (informace o zemi původu), které by v řízení před krajským soudem nebyly zohledněny, a neuvedl ani skutkové či právní důvody, pro něž by měl být krajským soudem vyslovený právní názor v jeho případě nesprávný. Jeho obecná tvrzení, že byl v Kazachstánu pronásledován a krácen na lidských právech pro své náboženské přesvědčení, či že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zjištěním faktických informací o zemi původu, nemohou výše naznačeným kritériím vyhovět.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Žalobci byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy právního zastoupení a písemném podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti) a náhradě hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 2100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Zástupkyni tedy celkem náleží 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu